

● Fatma Özger Bilgiç

Yıkıldı Ocaklar

Adıyaman'ımı, kaplamış duman
Ağıtlar yükselir derdimiz yaman
Nazara mı geldin sen Adıyaman
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Gün aydınlanmadı sanki uzadı
Sağlam kalan bina yok gibi azdı
Analar babalar göçüğü kazdı
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Hava yağmurlu, buz şubat, ayazı
Bedenleri kaplar bu kar beyazı
Ruhumu sarıyor derin bir sızı
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Gökyüzü, yeryüzü çarpışır sanki
Bomba patlar gibi kardeş inan ki
Toz duman karıştı öyle bir an ki
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Koca şehir çöktü, dağ taş yarıldı
Yoksa kıyamet mi sona varıldı
Binalar üst üste sanki karıldı
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Yetim kalan çocuk ağlayıp durur
Anayı, babayı herkesten sorar
O zeytin gözleri kalbimden vurur
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Gecenin ayazı, mevsim kış idi
Rüzgâr ile yağmur bil ki eş idi
Eski Adıyaman artık düş idi
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Nice aileler birden yok oldu
Genç yaşlı demeden hepsini aldı
Gönlümüzde solmuş anılar kaldı
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Kimi elli bin der kimi yüz bin der
Her dilde bir söylev gönlü del'eder
Boşalan bu iller nereye gider
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Bu kışın ayazı unutmam gayrı
Bu dert öyle zor ki acı apayrı
Artık ana bacı olmuşlar ayrı
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Altı Şubat kara sayfadır bize
Anlatamaz kimse sığmaz ki söze
Ateşi düşürdü gönülden öze
Yıkıldı ocaklar candan can gider.

Bu acı çok yaman dermanı var mı?
"Kimse yok mu" diyen Özger o, yâr mı?
Yüreğimi yakan sönmeyen har mı?
Yıkıldı ocaklar candan can gider.